Михайло Лермонтов

Присвята поеми "Демон"

(Переклад Миколи Зерова)

Тобі, Кавказе, царю гір земних,
Я віддаю оці недбалі рими,
Благослови їх як дітей своїх
І отіни верхами сніговими.
Від юних літ я до узгір твоїх
Прикутий долі путами міцними.
На півночі, в землі тобі чужій,
Я серцем твій, я скрізь і завжди твій.
Колись мене дитиною малою
Твої стежки до верховин вели,
Всякчас повитих млистою чалмою,
Як голова прислужників Алли;
Там вітер вольний ходить самотою,
Там ночувать злітаються орли.
До них і я стремив свій лет примарний;
Я з ними був, їх приятель надхмарний.
Багато відтоді минуло літ,
І знов прийшов я у твої міжгір'я;
І як колись дитині, твій привіт
Ласкавий був і в темні дні зневір'я.
Вигнанцеві відкрився інший світ;
Забулось лихо, надійшло примир'я.
І от, серед полуночних снігів,
Тобі мій спомин і тобі мій спів.